

Mijn lievelingskleur

1980.

Op een druk tijdstip zwiert hij in fel oranje jas de boekwinkel binnen waar ik werk. Tussen alle toeristen in de rij zegt hij met zijn onweerstaanbare glimlach: 'Ik kom vanavond bij je eten hè?'

Ik knik trots. Deze prachtige man zit vanavond bij mij aan tafel! Hij haalt een hand door zijn warrige krullen, kijkt me stralend aan en vraagt: 'Wat eten we?'

De winkelklanten luisteren ademloos en nieuwsgierig mee.

'Vegetarische champignontaart,' antwoord ik blozend.

'Hm, lekker. Tot vanavond dan!' lacht hij en verlaat de winkel. Een oranjerode gloed in zijn kielzog achterlatend. Met zijn blonde hardos en slanke gestalte ziet hij eruit als een jonge god. Iedereen staart hem na.

Een vrouw zucht hartgrondig en zegt tegen mij: 'Allemachtig, wat ben ik jaloers op jou!'

Sinds hij uit India terug is, verft hij al zijn kleren en beddengoed oranje of rood. Die verf dringt onuitroeibaar diep in alle poriën van zijn wasmachine.

En ook in *mijn* was.

Want met deze adonis heb ik behalve een vriendschappelijke, ook een praktische burenband. Uit bezuinigingsoogpunt delen we de Texelse Courant en de wasmachine. Hij heeft het laatste, ik het eerste. Eens in de week ga ik met mijn wasmand en kranten bij hem langs, om een paar uur later mijn schone goed weer op te halen. Handig en gezellig.

Maar ineens praat de buurt over mij: 'Die lakens an de lient lieken wel roze! En kiek, rooie vlekken op d'r witte broek! Hoort ze ok bij hullie?'

Mijn buurman is volgeling van de Indiase goeroe Bhagwan en volgens de regels kleedt hij zich in louter rode tinten. Op Texel is hij lang niet de enige. Steeds meer mensen in mijn omgeving hullen zich in deze kleuren, als één grote rode familie.

Wat een uitbundigheid! Wat een warmte! Wat een vernieuwing!

Soms kijk ik van een afstandje toe en soms doe ik mee. Vrolijk flaneren over de markt en als een zwerm paradijsvogels neerstrijken op het terras van De Lindeboom. Uitgebreid iedereen omhelzen bij elk weerzien. Spannende meditaties doen in de voormalige bakkerij van Oudeschild.

Over dat meditatiecentrum praat trouwens het hele eiland. Niemand weet er het fijne van, maar ze lopen er vast en zeker bloot en doen het met iedereen! Als ludiek antwoord op de praatjes zet het centrum een Texelaartje in de krant: 'Matrassen gevraagd. U weet wel waarom.'

Ondanks alle aansprekende spiritualiteit, warmte en weldaad word ik zelf geen aanhanger. Ik hoor dus niet echt bij de groep.

Maar dankzij de met mijn buurman gedeelde wasmachine kleuren mijn kleren elke wasbeurt een beetje mee.

Ach, is het daarom dat roze nog steeds mijn lievelingskleur is?

Marianne Witte – Den Burg, oktober 2015